

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 5938/06
27.06.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Snežane Živković, predsednika veća, Nevene Milojčić i Mirjane Ivić, članova veća, sa savetnikom Vesnom Mraković, kao zapisničarem, odlučujući u upravnom sporu po tužbi "AA", izjavljenoj protiv rešenja Ministarstva finansija Republike Srbije, Uprave carina 01/4 broj U/II-971/06 od 18.9.2006. godine, u predmetu carine, u nejavnoj sednici veća, održanoj dana 27.6.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, kao neosnovana, žalba tužioca, izjavljena protiv rešenja Carinarnice Kraljevo Up/195/06 od 19.6.2006. godine, kojim su, u smislu odredbe člana 105. stav 5. Carinskog zakona, izmenjeni podaci u JCI IZ-1 broj 4753 od 7.9.2004. godine, CI Užice u rubrikama 17 i 47, a tužilac je obavezan da naknadno plati iznos od 439.761,77 dinara na ime carine za robu izvezno ocarinjenu po predmetnoj JCI.

U tužbi, kojom osporava zakonitost rešenja tuženog organa iz razloga predviđenih odredbom člana 10. stav 1. tač. 1. i 3. Zakona o upravnim sporovima, tužilac ističe da je prvostepeni organ povredio pravila i načela postupka, jer ga, kao stranku, nije saslušao, odnosno, nije mu pružio mogućnost da se izjasni o utvrđenim činjenicama. Navodi da prvostepeni organ nije mogao, na način kako je to učinio, da ukloni iz pravnog prometa pravosnažno rešenje. Osporava postojanje činjeničnog i pravnog osnova za poništaj odluke i ističe da su učesnici trgovinskih odnosa, u smislu Sporazuma o slobodnoj trgovini između SRJ i BiH i ostalih zemalja, kojim je dogovorena slobodna trgovina određenih roba, pa i sirove kože, oslobođeni plaćanja carine i drugih dažbina. Ukazuje na to, da je robu izveo saglasno odredbama pomenutog Sporazuma, a da carinski organi odlučnu činjenicu da je roba izvezena na način suprotno sporazumu, nisu utvrdili na siguran i pouzdan način. Predlaže da sud tužbu uvaži, a osporeno rešenje poništi.

Tuženi organ, izjašnjavajući se na navode tužbe, u svom odgovoru, ostaje u svemu kod razloga, iznetih u obrazloženju osporenog rešenja i predlaže da sud tužbu odbije, kao neosnovanu.

Rešavajući ovaj upravni spor na osnovu činjenica koje su utvrđene u upravnom postupku u smislu odredbe člana 38. stav 1. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ", br. 46/96) i ispitujući zakonitost osporenog rešenja u skladu sa članom 39. stav 1. istog Zakona, Vrhovni sud Srbije je, ocenom navoda tužbe, odgovora na istu i spisa predmeta ove upravne stvari, našao da je tužba neosnovana.

Prema spisima predmeta i razlozima iz obrazloženja osporenog rešenja, tuženi organ je svojim rešenjem pravilno odbio žalbu tužioca, izjavljenu protiv rešenja prvostepenog organa, za koju odluku je dao dovoljne i jasne razloge, koje u svemu prihvata i ovaj sud. Ovo stoga, što je tuženi organ, nakon pravilno provedenog postupka, u kojem je činjenično stanje utvrđeno u potpunosti i nesumnjivo, na ovo pravilno primenio odredbe materijalno-pravnog propisa na koje se rešenje poziva i ispravno zaključio da je prvostepeni organ osnovano na strani tužioca utvrdio postojanje obaveze plaćanja carine. Nesporno je, naime, da je tužilac za robu izvezenu po predmetnom carinskom dokumentu ostvario olakšicu - povlašćeni izvoz, bez plaćanja izvozne carine, prijavivši izvoz u Bosnu i Hercegovinu, koji je, saglasno odredbama bilateralnog Sporazuma o slobodnoj trgovini između Savezne vlade Savezne Republike Jugoslavije i Bosne i Hercegovine ("Službeni list SRJ" - Međunarodni ugovori broj 4/02), oslobođen plaćanja izvozne carine, a u toku postupka nije pružio dokaze kojima bi potvrdio takvu prijavu.

Po oceni suda, s obzirom na stanje spisa predmeta, neosnovano tužilac tužbom osporava pravilnost provedenog postupka i nesumnjivost postojanja odlučne činjenice. Ta činjenica, da roba nije izvezena na način kako je prijavljeno - za direktan transport u Bosnu i Hercegovinu, je utvrđena nesumnjivo i u potpunosti. Za potrebe utvrđivanja te činjenice kod tužioca je, u njegovim poslovnim prostorijama, uz prisustvo ovlašćenog lica, provedena, u smislu odredbe člana 105. Carinskog zakona ("Službeni glasnik RS", br. 73/03), kontrola, kojom je utvrđeno da roba nije razdužena za istup u Bosnu i Hercegovinu. Prema pribavljenim podacima preko nadležnih carinskih organa Hrvatske, proizlazi da je roba bila u tranzitu preko Hrvatske i da je preko Slovenije istupila za Austriju. Tužilac za svoje tvrdnje da je roba izvezena u Bosnu i Hercegovinu u toku postupka, a ni uz tužbu, nije pružio dokaze, pa, po nalaženju suda, samo navodima tužbe ne može da dovede u sumnju pravilnost činjeničnog stanja utvrđenog u postupku kontrole. Osporavanje pravilnosti provedenog postupka, s obzirom na stanje spisa predmeta, nije osnovano, jer je tužilac preko svog ovlašćenog lica učestvovao u postupku kontrole, pri čemu mu je poniklo dostavljen i tužilac je na svojoj teritoriji primedbe koje pravilno nisu prihvaćene kao osporava, jer nije

je zapisnik dostavljen i tužilac je na ovaj stavio primedbe, koje pravilno nisu prihvaćene kao osnovane, jer nisu utemeljene na dokazima.

Sud je cenio i navode tužbe kojima se osporava pravilnost primene propisa, pa nalazi da ni ti navodi nisu osnovani, jer je, prema iznetom, u konkretnom slučaju izvršen izvoz sirove kože, a pošto tužilac ne poseduje dokaze kojima bi dokazao povlašćeni izvoz u Bosnu i Hercegovinu, dužan je da za ovu plati carinu. Tužiočeva obaveza utvrđena je u postupku predviđenom odredbama člana 105. Carinskog zakona, a ne u postupku po vanrednim pravnim sredstvima predviđenom odredbama iz Glave XVI Zakona o opštem upravnom postupku, te stoga upravni organi nisu bili dužni da u svojim odlukama navode razloge za izmenu rešenja iz navedene glave Zakona o opštem upravnom postupku, kako se to u tužbi neosnovano navodi.

Ostale navode tužbe tuženi organ je već pravilno ocenio kao navode žalbe u osporenom rešenju, pa sud u potpunosti prihvata razloge zbog kojih je tuženi smatrao da nisu zasnovani na zakonu.

Sa napred iznetog, nalazeći da osporenim rešenjem nije povređen zakon na štetu tužioca, sud je tužbu odbio, kao neosnovanu, i, na osnovu odredbe člana 41. stav 2. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u dispozitivu presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU,

dana 27.6.2007. godine, U.br. 5938/06

Zapisničar Predsednik veća-sudija

Vesna Mraković, s.r. Snežana Živković, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

zž